

Sygn. akt IV Ka 269/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 czerwca 2015 roku

Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący:	SSO Adam Pietrzak (spr.)
Sędziowie:	SSO Mariusz Górski SSO Agnieszka Połyniak
Protokolant:	Magdalena Telesz

przy udziale Barbary Chodorowskiej Prokuratora Prokuratury Okręgowej,

po rozpoznaniu w dniu 10 czerwca 2015 roku

sprawy **D. S.**

syna J. i D. z domu B.

urodzonego (...) w L.

oskarżonego za czyn z art. 191 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Kłodzku

z dnia 20 stycznia 2015 roku, sygnatura akt VI K 401/14

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. L. B. z Kancelarii Adwokackiej w K. 516, 60 złotych tytułem kosztów nie opłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

III. stwierdza, iż koszty procesu zaistniałe w postępowaniu odwoławczym ponosi Skarb Państwa.

Sygn. akt IV Ka 269/15

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 20 stycznia 2015 roku (sygn. akt VI K 401/14) Sąd Rejonowy w Kłodzku po rozpoznaniu sprawy D. S. oskarżonego o to, że w dniu 03 września 2012 roku w K., woj. (...) w celu zmuszenia byłej małżonki E. S. do powrotu do pożycia małżeńskiego i przepisania na niego wspólnego majątku groził wymienionej pozbawieniem życia i zniszczeniem majątku, które to groźby wzbudziły u pokrzywdzonej uzasadnioną obawę, że zostaną spełnione,-

tj. o czyn z art. 191 § 1 kk

uniewinnił oskarżonego D. S. od popełnienia zarzucanego mu czynu.

Powyższy wyrok zaskarżył prokurator na podstawie art. 425 § 1 i 2 kpk oraz art. 444 kpk w całości na niekorzyść oskarżonego zarzucając na podstawie art. 438 pkt 3 kpk:

1. błąd w ustaleniach faktycznych rzutujący na treść rozstrzygnięcia poprzez chybione założenie, że materiał dowodowy zebrany w sprawie nie daje podstaw do przypisania oskarżonemu D. S. znamion czynu z art. 191 § 1 kk, albowiem relacja pokrzywdzonej jest niespójna i niekonsekwentna, w efekcie nie pozwala na jednoznaczne stwierdzenie, że oskarżony groził jej bezprawnie w rozumieniu cytowanego przepisu (zwłaszcza w kontekście wniosków biegłego psychologa odnoszących się do jej osoby), pozostałe zaś źródła dowodowe mają albo wtórne znaczenie z uwagi na sposób i okoliczności przekazu przebiegu zdarzenia, albo też nie precyzują zasłyszanej treści wypowiedzi (zeznania małoletniego A.S.) co skutkowało uwolnieniem go od zarzutu aktu oskarżenia – podczas gdy wnikliwa ocena zeznań pokrzywdzonej (szczególnie jej pierwszych relacji), udokumentowanie zdarzenia i relacja funkcjonariusza Policji w tym zakresie, a także wiarygodna relacja bezpośredniego świadka (mał.) wskazującego na „zastraszenie” matki, jak też kontekst zdarzenia, tj. najście pokrzywdzonej, tło sprawy (nastawienie sprawcy dążącego do wytyczonego celu, jego napastliwość), korelacja czasowa z prowadzoną sprawą o czyn z art. 207 kk na wymienionej jednoznacznie wskazują, że zamiarem sprawcy było zmuszenie pokrzywdzonej do określonego zachowania poprzez artykulację i sposób zachowania, który wzbudził w niej obawę zagrożenia dla życia i mienia w razie niepodporządkowania się jego woli.

Podnosząc powyższe zarzuty działając na podatnie art. 437 § 1 i 2 kpk wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie jest zasadna.

Sąd I instancji zgromadził obszerny materiał dowodowy prawidłowo go ocenił, a wyprowadzone wnioski przekonująco uzasadnił. Ocena materiału dowodowego zgodna jest z zasadami prawidłowego rozumowania oraz wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego.

Zawarty w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku wywód, w którym sąd rejonowy poddał zgromadzone dowody ocenie pod kątem ich wiarygodności i dokonał w kontekście tychże dowodów oceny zachowania oskarżonego czyni zadość wspomnianym zasadom i wskazaniom.

Wnioski do których doszedł tenże sąd mieszczą się w granicach swobodnej oceny dowodów, w żadnym wypadku nie można im zarzucić dowolności.

Wobec stwierdzonych w zeznaniach pokrzywdzonej rozbieżności sąd odwoławczy przy poprzednim rozpoznaniu sprawy zlecił wyjaśnienie tychże rozbieżności wskazując na konieczność przesłuchania tejże pokrzywdzonej w obecności psychologa. Sąd I instancji zrealizował wymienione zalecenia sądu okręgowego. W efekcie tego dokonał analizy rozbieżności w relacjach pokrzywdzonej w kontekście opinii sądowo psychologicznej wydanej przez biegłego obecnego przy jej przesłuchaniu

Za trafny uznać należy wyprowadzony przez Sąd I instancji wniosek z oceny sposobu składania zeznań przez pokrzywdzoną: „...w istocie nie przywiązywała uwagi do konieczności przytoczenia przebiegu zdarzenia z dnia 3.09.2012 r. traktując przedmiotowo postępowanie jako dotyczące całości pożycia z oskarżonym (...) podawała okoliczności nie związane bezpośrednio ze sprawą...” i związany z tym wywód, że w sytuacji gdy „biegła psycholog w sporządzonej opinii wskazała na cechy osobowości pokrzywdzonej sprzyjającym takiej postawie (...) okoliczność ta

zdaniem sądu wskazuje na konieczność traktowania zeznań pokrzywdzonej z dużą ostrożnością...” (k. 4 uzasadnienia zaskarżonego wyroku, k. 400 akt sądowych).

Podobnie, nie budzi zastrzeżeń dokonana przez sąd rejonowy ocena zeznań świadka A. S. oraz A. S. (1) i E. C. (k. 4-5 uzasadnienia zaskarżonego wyroku, k. 400-401 akt sądowych).

Istotne znaczenie dla oceny zachowania oskarżonego ma również zasygnalizowana trafnie w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku okoliczność „...iż w dniu 3 września 2012 roku pokrzywdzona nie złożyła zawiadomienia (o) przestępstwie i nie wezwała na interwencję Policji, co wskazuje, iż przebieg zdarzeń z udziałem oskarżonego nie spowodował w mniemaniu pokrzywdzonej konieczności poszukiwania natychmiastowej pomocy prawnej...”

Omówione okoliczności przy uwzględnieniu wskazań wynikających z zasady in dubio pro reo przemawiają za trafnością zaskarżonego wyroku.

Zarzut i wywody apelacji sprowadzają się do polemiki z ustaleniami Sądu I instancji opartej na alternatywnej, odmiennej ocenie dowodów nie zawierając argumentów mogących podważyć trafności toku rozumowania Sądu I instancji zwłaszcza przy uwzględnieniu treści przepisu art. 5 § 2 kpk.

mając na względzie powyższe sąd okręgowy orzekł jak na wstępie.

Orzeczenie o kosztach oparte jest na przepisie art. 636 § 1 kpk.